

tillader jeg mig noget at betvivle, om han ogsaa betragter det som et stort Onde, at baade dette og det andet Ting miste deres Bevillingsmyndighed og denne gaar over i Hænderne paa Regeringen. Der er en Myte om Balbers Død, hvor hele Verden, ved at begræde Balder, skulde kalde ham tilbage fra de døde. Der var en Sætte, der hed Tøt, der sagde: Tøt vil med tørre Taarer begræde Balbers Død. Og saa blev Balder i Helheim, og jeg er bange for, at det gaar med vor Frihed paa samme Maade. Hvis det ærede Flertal og Udvalget virkelig ville være med til, at Rigsdagen kan faa sin Bevillingsmyndighed tilbage, og til, at ikke alene dette Ting kan komme til at votere over Lovene paa en saadan Maade, at virkelig Rigsdagens grundlovmæssige Betydning som Bevillingsmagt kan blive tilbagehvert, skulde de ikke foreslaa den Slags Overgreb, som her er Tale om. Navnlig skulde man i Landstinget først og fremmest sørge for, at det andet Ting kom til at votere over de politiske Love; thi det er en af de Mytter, der netop følge af den Maade, hvorpaa de provisoriske Love behandles, at Landstinget hvert Aar nødes til at gøre det samme Overgreb med Hensyn til Finansloven, og at Bevillingsmyndigheden aldrig kommer tilbage til Rigsdagen, men bliver i Regeringens Hænder, saa længe vi ikke komme ud af denne Situation.

Maaste jeg, siden jeg har Ordet, maa faa Lov til at gøre en Forespørgsel. Det mends jo og siges, at Rigsdagen skal sendes hjem i Morgen. Vi sidde nu her i Landstinget midt i Finanslovens Behandling. Det kan maaste knibe at blive særdig med Finanslovens anden Behandling i Dag; jeg haaber, det kan lykkes efter den Særbanefart, hvormed vi køre alle Love igennem, ogsaa at faa denne Behandling af Finansloven færdig, men at faa den til tredje Behandling kan der ikke være Tale om, hvis vi virkelig skulle sendes hjem i Morgen. Er det da virkelig det højtærede Ministeriums Mening, at Landstinget ikke skal faa Lejlighed til at behandle Finansloven til tredje Behandling? Dette Ting skal altsaa berøves endog den formelle Behandling af den vigtigste Lov, en Rigsdag overhovedet har med at gøre. Den ærede Konsejlspræsident vil sige: Ja, vi ere jo nødte til at sende Rigsdagen hjem for at komme til at give en provisorisk Lov; dertil siger jeg: Ja, det Svar kende vi jo. I sin Tid, da man bestyldte den højtærede Justitsminister for at have været med til at sende Rigsdagen hjem for at give en provisorisk Lov, afviste han dette „for at“ med megen Indignation, saa

vidt jeg huffer. Nu ere vi komne saa vidt, at nu synes det at være ganske simpelt, at dette Ting skal ikke faa Lov til at behandle Finansloven til tredje Behandling, fordi Ministeriet vil sende Rigsdagen hjem i Morgen for at komme til at give en provisorisk Finanslov. Saaledes er Situationen. Jeg retter ingen Bebrejdelse til nogen Side, jeg konstaterer blot Rendsgerningerne; men det forekommer mig dog, at der havde været Midler for Ministeriet til at forhindre denne Følge, denne Situation. Der gives jo noget, der hedder en midlertidig Lov. § 35 Aar, om jeg ikke fejler, efter at Grundloven var givet, kom man netop ud over den Slags Vanskeligheder ved disse midlertidige Love. Nu veed jeg nok, at der kom Vanskeligheder ogsaa paa dette Punkt, det lykkedes ikke at komme til Overenskomst om Teksten af den midlertidige Lov mellem de to Ting. Men Situationen forandrer sig hvert Aar, og nu i Aar have vi jo denne Sammenfæltningens Tid, hvor der vises en saadan Smødetkommen, og hvor vi hørte, at det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), da han i Dag havde Ordet, ikke havde et bebrejdende Ord til Regeringen eller disse Udvalg, der komme med disse Forslag, der sætte ikke alene Folketinget, men ogsaa Landstinget ud af Bevillingsmyndigheden. Det havde det ærede Medlem ikke et eneste ordt Ord til. Han rettede en Polemik mod min ærede Sidemand til Venstre (Madsen), fordi min ærede Sidemand har en noget aparte Mening, som jeg for øvrigt ikke deler. Naar Stillingen er den, synes jeg, at naar vi have faaet store Resultater af denne Rigsdagsfæmning, alle disse Love, som vi have faaet vedtagne, kunde der maaste ogsaa have været Plads for et Forsøg paa, om der ikke ogsaa kunde blive Enighed om en ganske simpel Tekst for en midlertidig Bevillingslov, som kunde have været gældende 14 Dage eller 3 Uger, i alt Fald saa længe, at dette Ting kunde faa Lov til at diskutere og vedtage Finansloven, og at den maaste kunde komme i Fællesudvalg, for at man kunde forsøge, om man ikke kunde blive enig og komme ud over de vanskelige Spørgsmaal. Den ærede, Finansminister har intet Forsøg gjort i denne Henseende; han accepterer dette. Den 1ste April sendes Rigsdagen hjem, for at jeg kan komme til at give en provisorisk Finanslov. At denne Situation ikke er lystelig, maa vi vistnok alle være enige om. Jeg vilde gerne vide, om det er det højtærede Ministeriums Mening og dette Tings Mening, at denne Tilstand skal blive permanent, eller om der ikke skal gøres et alvorligt Forsøg paa at komme